

Wat mag je van politici verwachten, dacht ik na een walgelijk politiek correcte vertoning vorige week donderdag in het stadhuis, tijdens de Politieke Markt waar het thema radicaliserende jongeren werd besproken. Ik wil niets af doen aan de intenties van Mardjan Seighali, raadslid voor de PvdA. Met haar achtergrond kan ik niets anders bedenken dan dat ze dit onderwerp heeft geagendeerd met alleen goede bedoelingen. Aanleiding was het boekje "Radicalisering en Identiteit" van Amy-Jane Gielen. Zij onderzocht de radicalisering onder Moslim jongeren en jongeren met extreemrechtse sympathieën. Ze heeft zich daar een mening over gevormd en daarmee adviseert zij overheden en instanties. Jorritsma stelde dat we voorzichtig met dit onderwerp moesten omgaan en dat we ons vooral genuanceerd moesten uitlaten en de zaak niet moesten overdrijven. En in Almere valt het gelukkig wel mee met de radicalisering. Natuurlijk burgemeester...

Maar hoe kan je nuanceren als de scherpe kantjes niet benoemd zijn? Gevolg: een keurige presentatie van mevrouw Gielen, twee heren uit het onderwijs die eigenlijk niets te melden hebben en een politiemeneer die onder het wakend oog van Jorritsma een open deur intrapt. Verder een officier van justitie die een overbodige rit vanuit het Arrondissement Zwolle heeft gemaakt. En welzijnsstichting De Schoor met een bijdrage van geen betekenis. En vanaf nu is wat Gielen zegt de enige waarheid, ben ik bang. Een gevalletje Koning Eénoog.

Onze (Leefbaar Almere) bijdrage was dat radicalisering goed is om te bespreken maar dat het eigenlijk een stap te ver is, omdat we ons eerst bezig moeten houden met de dagelijkse ellende die onze stad overkomt aan sociale problemen. Want dat is ook een voedingsbodem voor radicalisering. Die sociale problemen hadden we bij de perspectievennota vorig jaar ook al aangekaart. Ik ben bang dat het ook deze keer weer voor een professioneel dove vergadering was.

Sociale problemen. Denk naast alle problemen van jongeren in onze stad dan ook eens aan overlast van buurtbewoners met onaangepast gedrag. Dat is wat anders dan dat "zij" zich moeten aanpassen aan "ons". Onaangepast gedrag is een gezin in de Vrijmark, dat de buurt terroriseert met geluidsoverlast en een grote smoel als je er iets van zegt. Onaangepast gedrag is een manneke in Tussen de Vaarten dat een oude joodse vrouw uitmaakt voor nazi-hoer.

Dit zijn praktijkvoorbeelden. Het doet er niet toe welke afkomst deze mensen hebben. Het zijn gewoon asociale mensen, zoals die in iedere bevolkingsgroep voorkomen. Maar als het allochtonen zijn is het dubbel raak. Extreme politici maken daar handig gebruik van. Naast alles wat al niet deugde komt er in dit voorbeeld nog eens bij dat "ze" en het liefst "allemaal" herrieschoppers zijn met onopgevoede rotkinderen. En zo komen we terug bij radicalisering.

Zwakkere broeders en zusters voelen zich in een hoek gedrukt en kunnen onderdak vinden bij radicale groepen. En het komt in iedere bevolkingsgroep voor. Hierop reageert de publieke opinie weer. En ga zo maar door. Het doorbreken van die negatieve spiraal vraagt om een stevige aanpak. Daarnaast bewandelen we natuurlijk de geleidelijke weg met hen die daar voor open staan.

Want natuurlijk moeten we dialogen opstarten tussen bevolkingsgroepen. En we bezoeken het festival Carib Afrique en het Jordaanfestival. Of niet, omdat je daar gewoon helemaal geen zin

in hebt... En we gaan theedrinken met elkaar. Ooit op het idee gekomen dat dit gewoon gezellig kan zijn? Of vreselijk ongezellig. Of je vindt de thee gewoon niet lekker. Had ik als kind ook al bij mijn oma.

Maar alles begint met het durven erkennen dat er problemen zijn, dat de stad scherpe kantjes kent op sociaal gebied. Dan kan je starten met het aanpakken van mensen die zich onaangepast gedragen. Ouders die toestaan dat hun kind wekenlang spijbelt. Ouders die even verhaal komen halen (brengen eigenlijk) bij leraren. Mensen met grote smoelen. Kinderen die 's nachts over straat zwalken, minderjarige Breezer-sletjes.

En als dat op orde is, is het tijd voor nuance. Dan kunnen we discussiëren en tot oplossingen komen tegen radicalisering, omdat we alles hebben gedaan om de voedingsbodem weg te nemen. En eerder niet. Als we het niet doen gebeurt er wat mensen van politici verwachten: helemaal niets...